

CUCA CANALS

SKRIVNOST ZA
TOVARNIŠKIMI
ZIDOVI

Pripoveduje
Karli Marx

Slovenski prevod
EDITA FIDLER

≡FILO & ZOFIJA≡

Mislimoto rejaziskujemo

FILO & ZOFIJA

Mislimoto re j raziskujemo

Zofija Hipatija

~ 16 let ~

»Razumevanje tega,
kar nas obdaja,
je najboljša priprava
na razumevanje tistega
na drugi strani.«

Reni Descartes

~ 12 let ~
»Mislim,
torej sem.«

Karli Marx

~ 12 let ~
»Najtežji boj je tisti,
ki se mu izognemo.«

Fredi Nietzsche

~ 12 let ~
»Resnični svet
je dosti manjši
od domišljjskega.«

Sokrat mlajši

~ 11 let ~
»Vem, da nič
ne vem.«

Konfucij

~ 10 let ~
»Če želiš napovedati
prihodnost,
proučuj preteklost.«

David Hume

~ 11 let ~
»Iz vsake rešitve
vzklije novo
vprašanje.«

KAZALO

1. Nekdo me zasleduje!	11
2. Dva kandidata in eno presenečenje	21
3. Eni odhajajo, drugi se vračajo	33
4. Zelo neprijeten obisk	43
5. Tovarna ur	57
6. Leteči klobuk	68
7. Skrivnost za tovarniškimi zidovi.....	77
8. Nov primer že v teku	84
9. Prvi rezultati.....	96
10. Hipatija pod krinko	109
11. Na robu smrti.....	116
12. Kako težko je biti dekle!.....	123
13. Moj prvi delovni dan	130
14. Mladenka v smrtni nevarnosti.....	140
15. Kje je truplo?.....	144
16. Obisk, ki zaneti dvom	149
17. Eno presenečenje za drugim	161
18. Rešitelj Konfucij.....	167
19. Morilčevo priznanje	173
20. Kosilo s presenečenjem.....	186
21. Lov na zaklad	190
Epilog: Nepričakovan konec	197

1

NEKDO ME ZASLEDUJE!

Takrat mi je bilo že jasno, da si ne domišljam. Že prejšnji dan sem opazil, da mi nekdo sledi na razdalji zgolj nekaj metrov, čeprav ga nisem videl dovolj razločno, da bi ga lahko prepoznal. Vedel sem samo, da gre za visokega moškega sključene postave v temnih oblačilih. Najbolj je mojo pozornost pritegnil njegov črni klobuk s širokimi krajci, ki so mu popolnoma zakrivali tudi obraz. Bilo je očitno, da me moj skrivnostni zasledovalec spremlja s pogledom, čeprav se je izkazal za zelo izmuzljivega. Vsakokrat ko sem se obrnil, da bi ga zasačil, je izginil. Ob misli, da bi mi kaj naredil, me je spreletaval srh. Nikoli nisem bil prav posebno pogumen. Grabila me je panika. Po nasvetu Zofije Hipatije sem poskušal vedno hoditi po obljudenih ulicah ali pa v družbi. Po vsem, kar je zagrešil morilec s plišastimi medvedki,

ki je okrutno umoril šest otrok, se je marsikdo, tako kot jaz, bal pešačiti po določenih predelih Barvilla.

Kljub temu se je v moji glavi porodila še ena teorija glede omenjenega zasledovalca: da gre za nekoga, ki dela za Salguerija, predstojnika barvillskega Urada za pomoč sirotam. Ta nam je grozil že večkrat, meni in vsem ostalim članom Akademije, zavetišča, kjer živimo.

Tistega dne sem ravno korakal po precej obljudeni ulici, ko je začelo liti kot iz škafa in sem se moral zateči pod neki balkon. V trenutku so vsi ljudje, kot bi šlo za čarovniški trik, izginili. Po najboljših močeh so se poskrili, samo da so ubežali plohi. In takrat sem začutil, kako so me od zadaj zgrabile roke. Niti braniti se nisem začel, ko me je nekdo že potisnil v notranjost veže, ki je bila skoraj v popolni temi. Poskusil sem pobegniti, neuspešno. Na steni sem zagledal njegovo senco: sključeno postavo in klobuk s širokimi krajci. Od groze sem zadrhtel.

»Ne gani se,« sem zaslišal globok glas. »Samo pogovoril bi se rad. Sem uslužbenec družine Marx.«

Po teh besedah sem se nehal upirati. To je pomenilo, da dela za družino mojega pokojnega očeta.

»Nič v zvezi z njimi me ne zanima,« sem mu zabrusil.

Izpustil me je in stopil predme. Nezaupljivo sem ga premeril od glave do pet. Kljub polmraku sem

lahko videl, da gre za starca z belo brado.

»Ime mi je Henri Silva.« Snel si je klobuk, da bi ga bolje videl. »Pri Marxovih sem delal kot služabnik. Dolgo sem pri njih doma, v njihovi vili, čuval tvoja strica in tvojega očeta. To je bilo mnogo let pred tvojim rojstvom.«

»Zakaj me že več dni zasledujete?« sem ga prekinil.

»Želel sem govoriti s tabo, ampak na skrivaj. Strah me je.« Glas se mu je tresel.

»Strah? Česa?« sem ga vprašal, saj nisem razumel ničesar.

Proti meni je iztegnil roko in mi pokazal majhen ključ.

»Malce pred smrtjo me je tvoj oče na skrivaj prosil, naj ti ga predam, ko boš starejši.«

»Ključ? Zakaj?« sem začudeno vprašal.

»Ne vem prav dobro, najbrž gre za denar ...« je skomignil. »Tvoj oče mi je rekel, da boš razumel in da si želi, da si plačaš študij na univerzi.«

Univerzi? Takrat še nisem vedel, ali si sploh želim študirati. V resnici se mi ni niti sanjalo, kaj si želim postati, čeprav sem bil star že dvanajst let.

»In zakaj mi želite ključ predati že zdaj?« sem ga začel zasliševati z namenom, da ga dobim na laži, saj bi moralo miniti še kar nekaj let, preden bi sploh lahko začel študirati na višji ravni.